

Derk de Kloet mislukte op school maar coacht en traint nu (top)sporters en mensen uit bedrijfsleven

De eigenzinnige kracht van Kortenhoeve

DOOR HANS VAN KEKEN
KORTENHOEF - Op school wilde het nooit echt lukken. Liever struinde Derk de Kloet als jong kereltje door het polderland van Kortenhoeve en omgeving. Maar hij vond zijn weg, via opleidingen voor shiatsu-therapeut en yogadocent, belandde in een eigen praktijk en coacht en traint tegenwoordig mensen in zakenleven en (top)sport, zoals bij Ajax. Met zijn dorp als basis. „Er zit iets heel ondernemends hier.”

„Ik had de laagste score voor de Ci-to-toets ooit in de provincie Noord-Holland” schrijft de Kortenhoever ergens in zijn boek 'De beste stuurlied doen het zo', deze week door uitgeverij Andromeda gepresenteerd. Nuchter, zonder opsmuk, vertelt De Kloet daarin zijdelings over zijn wat wonderlijke pad dat hem via de Montessori-school in Hilversum, ondanks de 35 Citopunten, toch naar mavo en vervolgens havo leidde. Al had het eigenlijk lom-school moeten zijn. „Ik spijbelde op de lagere school regelmatig. Mijn leraar en ouders wisten ervan, lieten toe dat ik andere dingen ging doen. Uiteindelijk hebben mijn ouders en supermeester Pieter, die mijn zelfvertrouwen opkrikte door telkens te zeggen dat ik heel goed was - al zei hij nooit waarin - ervoor gezorgd dat ik naar een mavo in Bussum kon.”

Zijn 'persoonlijke middeleeuwen' noemt De Kloet zijn mavo-jaren. „Ik had een vre-se-lij-ke hekel aan school, aan dat moeten, dat keurslijf dat het voor mij was. Ik vond leren niet leuk, voelde me niet lekker, had maar een paar vriendjes, een beugel en een maanlandschap in mijn gezicht van de acne. Liefst was ik thuis, waar ik geheel opging in mijn eigen wereld en één kon zijn met mijn gevoel. De polder achter ons huis in Kortenhoeve was mijn toevluchtsoord. Met mijn veertien kippen als vrienden, die zorgden voor eitjes die ik kwijt kon aan klanten van de natuurgeesteskundige praktijk die mijn moeder was gestart.”

Geweldige jeugd

School viel dan tegen, De Kloet zegt een geweldige jeugd gehad te hebben. Moeder, thuis met de praktijk, en vader (Co, geestelijk vader van het latere Dorpsbelangen) druk voor de Vara-radio, zorgden dat het de jonge Derk naar eigen zeggen aan niets ontbrak. „Ik ben net als mijn twee oudere broers opgevoed met het persoonlijk mantra: 'Je bent uniek, het leukste kind dat er is'. Je hoeft alleen maar gelukkig te worden, en als je iets doet, doe het dan met aandacht.” En dat deed hij. Al lukte niet meten alles. Zo strandde zijn ambities voor de tonelschool, mede ingegeven door het spelen in een bandje, al op de oriëntatiecursus. „Ik ben niet verdergegaan met proberen.” Misschien wel omdat het anders moest lopen, vermoedt De Kloet, die kort daarop in De Telegraaf een artikel las over een mental coach in Hollywood. „Die

Derk de Kloet: „Ik vond leren niet leuk, voelde me niet lekker, had maar een paar vriendjes, een beugel en een maanlandschap in mijn gezicht van de acne.

FOTO'S STUDIO KASTERMANS

man stond er op de foto zeer relaxed bij, met een palmboom op de achtergrond. Dat wil ik ook, bedacht ik me”, vertelt de Kortenhoever in zijn boek. De Kloet realiseerde zich dat hij dan echter wel eerst diploma's moest hebben. „Ik deed aan aikido, tai chi en shiatsu. Daar leerde ik het belang van de mentale component, hoe het denken invloed heeft op hoe je je voelt, op je lichaam ook. Hoe bekrompen denken tot een bekrompen houding leidt bijvoorbeeld. Het belang van eerlijkheid en zuiverheid daarbij. Ik deed de opleiding voor shiatsu-therapeut, en leerde daar vooral het belang van stretching (het ervaren van ontspanning door spieren te spannen, red.). Deed ook de docentenopleiding voor yoga. En had al die tijd ook de wens om iets in het bedrijfsleven te gaan doen.” De Kloet ontmoette veel mensen via de praktijk die hij in 1996 startte. „Ervaring opdoen was het vooral, en dan met name in het menselijke contact. Je laat mensen hun verhaal vertellen, dat is eigenlijk alles”, aldus de Kortenhoever, die zes jaar na de start van zijn praktijk werd benaderd door de directeur van een organisatieadviesbureau. „Ik wil dat je voor mijn een team mensen gaat trainen”, zei

hij tegen me.” En zo begon het. Met als essentie mensen bewust laten worden van zichzelf en hun lichaam, en ze gezond maken en houden, legt hij uit. „Zo kwam ik ook bij Ajax terecht. Daar coach ik de coaches van de jeugdopleiding.” Eenvoud is belangrijk voor Derk de Kloet, bij alles wat hij doet. Die vindt hij bij wijze van spreken het meest nog in zijn eigen achtertuin, de weidse polders van Kortenhoeve. Nils Hollywood dus. „Kortenhoeve heeft nog iets oorspronkelijks, zeker in sommige eeuwenoude polders vind je dat terug. Maar ook afgelopen weken, toen hier volop geschaast werd, trof je dat weer. Als je dan ziet wat er in zo'n dorp gebeurt, prachtig is dat. Er zit hier zoveel kracht, een bepaalde simpelheid. En daar houd ik van.” De Kortenhoever neemt, mede daarom ook, regelmatig klanten van hem mee de polders in. „Dan zeggen ze: wat is het hier geweldige! En dat is het ook. Soms gaan we varen, geef ik ze het roer in handen en gaan mensen praten. Dan wijs ik op een reiger die gewoon zijn ding doet en een vis pakt. Hij doet wat hij te doen heeft. Mensen lang niet altijd, en daarom mislukt er ook zoveel.

Een voorbeeld? Als je bij een bedrijf bent en iemand zegt: ze zijn niet eerlijk hier. Of iemand die dan zegt: ik wil niet de eerste zijn die het verandert hier. Dan zie je dat het altijd bij jezelf begint.” Dat gegeven is het uitgangspunt voor De Kloet in zijn boek. Zelf het roer in handen nemen, jezelf zien als ondernemer in je eigen leven. Waarbij de Kortenhoever meteen moet toegeven dat hij zeker niet als eerste met deze wijsheid op de proppen komt. „Al hebben veel managementboeken een soort senioriteit, zo van: wij vertellen hoe het gedaan moet worden. Zo zie ik het zeker niet. Ik moet ook toegeven dat in de praktijk maar een klein deel van wat ik uitdraag, daadwerkelijk ergens toe leidt. Dat komt ook omdat het bijna altijd misgaat bij de leiding. Veel mensen zitten nog in het oude paradigma van de industriële revolutie, waarbij een baas alles voor je bepaalde op het werk. Je zult begrijpen dat ik daar niet veel mee heb. Ik kijk liever naar de oorspronkelijkheid van de natuur hier achter ons huis. Die zegt me veel meer.”

'De beste stuurlied doen het zo', door Derk de Kloet (220 pag.), ISBN 978 9055992508, prijs € 17,-

Derk de Kloet: „Je laat mensen hun verhaal vertellen, dat is eigenlijk alles.”

HANS

HANS HOOIGENBOOM

OPDRUK

Wie unox ondersteboven leest maakt kennis met het onbekende woord 'xoun'. Dat betekent weliswaar helemaal niks, maar het klinkt wel enorm exotisch. Xoun. Misschien bestaat het al in een heel andere taal, misschien betekent het 'gebakken hond' bij de indianen in Peru of zo. Zou me trouwens niet verbazen, want daar heet de nationale schotel sinds jaar en dag cuy (spreekuit koe). Wie dat bestelt krijgt een gebakken cavia op het bord, met het hele koppie er nog aan, gelegen in zijn lichaamskappen. Ze worden speciaal voor de dis gefokt. Maar dit terzijde.

Het rare woord xoun viel me op toen ik zo'n gebreide muts van roodwit-blauwe rand en het woord unox zag liggen, die de snertfabrikant onlangs uitdeelde bij de Eendaagse van Ankeveen. Thuis heb ik het merknaampje er zorgvuldig afgepeuterd, want ik wil niet voor lopende soepreclamazuil spelen. „Nee, maar wél die muts aanpakken van Unox”, hoor ik nu mevrouw K. te H. verontwaardigd roepen. En gelijk heeft u natuurlijk. Maar aan de andere kant is het nog steeds hartstikke crisis. Met zo'n gratis hoofddeksel (en wol-

len das en twee gebreide wanten) komen Jan en Jannie Splinter weer door de winter, moet u maar denken. Gratis mutsen en petjes met namen en logo's, je wordt ermee doodgegooid vandaag de dag. Tot mijn verzameling behoorde al het kloekke zwarte honkbalpetje, met daarop in gouden letters het woordje 'Go' dat door kwieke promotiecijses vorig najaar aan het publiek werd uitgereikt bij de opening van de geheel vernieuwde winkelgalerij Gooische Brink. Dat 'Go' is een aanmoediging om daar te gaan shoppen. Ik heb nog dagen geprobeerd om die letters van het petje af te krijgen, maar nee hoor, nog

niet met de staalborstel. Zaterdag heb ik m'n collectie hoofddeksels verder kunnen uitbreiden met een fraaie donkergrijze muts, gesierd met een evenmin verwijderbare opdruk 'Hilversum'. Het was een attentie van de gemeente Hilversum, dus als belastingbetaler heb ik eraan meebetaald. De muts zelf doet een beetje denken aan wat de kleinste van die twee inbrekers droeg in de kerstfilm Home Alone. Die heeft dat goertje toen nog in brand gestoken. De muts, niet de inbrekers. Overigens deelden ze op de Kerkbrink ook dassen en wanten uit aan ingezetenen, het Unox-effect zeg maar. Misschien wordt het een trend, gesponsorde productreclame op het voorhoofd. Zien we straks iemand voorbijkomen met Omo, Colgate of Neft, met de nieuwe Renault of gewoon de kipkroketten van de slager om de hoek. In de wielrennerij is het heel gewoon. Ik zeg Farm Frites. Het allerlimst is natuurlijk de fabrikant die een advertentie plaatst in het dagblad dat u nu vasthoudt. Die kunt u later altijd nog uitknippen en op uw voorhoofd plakken. De advertentie, niet de fabrikant. Zucht.

De Hilversumse politierechter beslist iedere week over de toekomst van mannen en vrouwen die vaak voor het eerst in aanraking komen met justitie. In deze aflevering: broedertwist.

DOOR EDWARD DE VRIES LENTSCH
HUIZEN - Diep treurig. Twee mannen van middelbare leeftijd uit Iran, goede vrienden, die destijds bij hetzelfde busbedrijf als chauffeur in Huizen werken op de lijnen 111 en 100 en slaande ruzie krijgen over een camper. Dat is het beeld dat politierechter Van den Brink heeft van de zaak die voor hem ligt. Hun verhalen staan lijnrecht te-

genover elkaar. De 47-jarige Sander zou een camper aan zijn collega verkopen. Die collega, de 54-jarige Gomez, ziet daar uiteindelijk vanaf omdat Sander tot de ontdekking komt dat de tegenpartij afspraken over het opknappen van de camper niet na is gekomen. Het conflict komt tot uitbarsting op 16 december 2006 bij het busstation in Huizen, dat

toevallig tegenover het politiebureau staat. Gomez loopt aan het einde van zijn dienst richting zijn auto.

Schudden

Hij ziet de auto schudden, volgens hem omdat Sander met zijn autosleutel grote krassen over de zijkant trekt, uit woede over de gecancelde camperdeal. „Ben je gestoord, riep ik tegen hem. Daarna begon hij mijn gezin te bedreigen. 'Ik maak je af, en je gezin ook!'” Gomez zegt zijn collega te hebben geduwd en daarna tegen de grond te zijn geslagen. „Ik was twee minuten k.o.”

Binnen in de wachtkamer voor de chauffeurs zouden de twee elkaar ook hebben gemept. Bij de politie wordt over een kopstoot gesproken. Tijdens de zitting bij de politierechter komt dit niet duidelijk uit de verf. De 47-jarige klaagt nog wel steeds over pijn in zijn neus. Beide heren hebben tegen elkaar een schadeclaim ingediend van ongeveer vijfhonderd euro. Smartengeld. Sander ontkent overigens het hele autokraserhaal. „Ik ga toch niet zijn auto bekrassen als

ik weet hoe laat hij klaar is met het werk?”

Sander probeert nog uit te leggen dat hij helemaal tegen geweld is. Dat zegt hij als voorbeeld ook altijd tegen zijn zoon. Conflicten worden in Nederland niet met de vuist opgelost, maar door praten (of naar de politie te stappen). Officier van justitie D. Stahlie vindt dat er voldoende bewijs voor een veroordeling is. „Het is een kwalijke zaak, onder andere omdat reizigers met dit geweld zijn geconfronteerd.” Een getuige heeft de buschauffeurs op straat elkaar zien slaan, minutenlang. Ze eist twee keer een boete van driehonderd euro. De advocaat van Sander meldt dat er voor het bekrassen van de auto als aanleiding voor de slaande ruzie helemaal geen bewijs is gevonden. „De autosleutels zijn door de politie microscopisch onderzocht. Niets gevonden.”

Hij is overigens ontslagen, in tegenstelling tot zijn collega. Sander betwist dat het ontslag iets met de vechtpartij te maken heeft. Volgens hem kwam dat door het verlies aan eigen vervoer, waardoor hij geen late

avonddiensten meer zou kunnen rijden.

De advocaat van Gomez probeert het op zelfverdediging te gooien en een soort uit de hand gelopen noodweer door de emoties van het moment. De politierechter Van den Brink vindt het noodweer verhaal van Gomez 'niet aannemelijk'. Het bekrassen van de auto door de collega kan niet worden bewezen, stelt de rechter vast. Wel dat er geslagen is, want daar is een getuige van, een wachtende reiziger.

Hartverwarmend

Voor Sander heeft de rechter nog wel wat woorden in petto: „U leert uw zoon dat hij in dit land geweld niet met geweld moet beantwoorden. Hartverwarmend, maar u heeft dat juist wel gedaan. Dat het lang geleden is gebeurd weeg ik niet mee. Want het is natuurlijk een vertoning van o.o: twee buschauffeurs die in hun uniform op straat vechten.” De rechter vindt dat ze daarom allebei een boete van driehonderd euro verdienen.

In dit artikel zijn de namen van de verdachten veranderd.